

VĚTRNÍK

Ročník L.

Sobota 19. října 2019

číslo 10.

Vážení přátelé a hosté,

ráda bych věnovala poděkování úplně všem, kteří přiložili tu ruce, tu nohy, tu hlavy k přípravě a samotnému průběhu letošní přehlídky. Odpusťte mi, že na moment zabrousím i do svého soukromí, ale chci poděkovat i svým čtyřem dětem a jejich rodinám a Ivanovi za to, že se mnou vydrželi a byli mojí pevnou oporou.

Končí definitivně jubilejní 50. ročník národní přehlídky a já mám toho v sobě tolik schovaného, co se právě teď dere ven, abych se s vámi o to podělila.

Co je to TO? Letošní dojmy a pocity z přehlídkového týdne, možná měsíce, snad i celého roku, nebo dokonce i padesátiletí. Pocity nesmírné únavy, ale zároveň také nesmírného štěstí a radosti, které pomalu vymazávají únavu, mění ji v pocit úžas, který je spolu se smíchem dán jen člověku jako jeden z darů samotného života. Protože život je v podstatě velké tržiště s přepestrou nabídkou činností. A je jen na každém z nás, co si z té nabídky vybereme. Já a vy jsme si vybrali divadlo. Nevím, jak vy, ale já toho nelituji. Byla to dobrá volba. Přinesla mi spoustu nádherných zážitků a přátelství, a to je snad nejsilnější pouto na světě. Přátelství mezi lidmi naladěnými na stejnou strunu je úžasné, neopako-

vatelné a snad to jediné, co tenhle svět ještě udrží pohromadě.

Ve vysocké hře se mluví o pokladu. Ano, byl tu nalezen už druhý, plný peněz. Ale v proroctví Havlase Pavlaty je zmínka o třech. A právě letos mi došlo, že už jsou na světě všechny tři. Dva hmatatelné, schované v muzeích. A ten třetí si každý můžeme nabrat dle libosti. Je ukrytý tady v divadle, najdete ho na jevišti, v hledišti, v hospůdce, na půdičce, v šatně, klubovně, na chodbách, ba i v propadle. Je jako policajt Pumr. Neviditelný, ale všudypřítomný. Poklad v každém z nás, v lásce k divadelnímu dění, k divadlu jako takovému.

Chraňme si ho, pečujme o něj, ať je co předat dalším generacím. 233 let divadla a 50 let přehlídky nás k tomu zavazuje.

Takže už jen rozloučení s vámi všemi nejlépe slovy Vopovědníka z komedie o židovi Šilokoj:

Děte teď domů, Čechové, a dělejte zas věci nové,

Abyste mohli zase fikurovat a my se měli nač dívat!

Na shledanou, přátelé!!

Svatava Hejralová, ředitelka KDP

LI. ročník bude 10.—17. října 2020

Závěrečné slovo odborné poroty L. ročníku KDP

Jubilejní L. ročník Národní přehlídky venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim proběhl ve Vysokém nad Jizerou ve dnech 11.—19. října 2019 a zúčastnilo se ho sedm soutěžních inscenací.

Ze soutěžního programu je zcela evidentní drtivá převaha předloh komediálního charakteru nad těmi dramatickými. Je to dnes jev naprosto pochopitelný, zvláště v oblasti venkovského amatérského divadla, neboť mnohé soubory se takto ucházejí o větší diváckou přízeň. Čestnou výjimkou je pak drama inspirované antickou tragédií U Kočičí bažiny z pera irské autorky Mariny Carr, se kterým se jevištně poctivě utkalo Rádobydivadlo Klapý a především režisér Ladislav Valeš. Z ranku tzv. zábavného divadla jsme se mohli setkat s celou plejádou ti-

vého scénáře Počestné paní aneb Mistr ostrého meče, tzv. lehkou frašku Marca Camolettioho Létající snoubenky (kvalitativně asi nejproblematictější textová předloha, která za takřka 60 let své existence ztratila na jisté překvapivosti i apelativnosti), současnou úsměvnou komedii s jistými hořkými podtóny Je úchvatná Petera Quiltera či do značné míry autorský počín Zločin na Lipnici aneb Dracula je zpět (autor scénáře Martin Drahovzal volně podle románu Brama Stokera).

Z uvedeného výčtu je patrné a pozitivní, že s nekvalitními rádobykomediemi bulvárního zaměření se setkáváme na vysokém jevišti jen velmi zřídka. Co však nejvíce tlačí botu amatérského divadla (a to zdaleka nejen toho venkovského) je oblast režijní. Lhali bychom si navzájem, kdybychom tvrdili, že tomu tak není. A znovu opakují, že vím, jak složitá a odpovědná režijní práce je a jak „nevinně“ mnohdy k této funkci členové amatérských souborů přijdou. Je to však v dnešním divadelním umění prakticky rozhodující složka jevištní realizace a nese zásadní podíl na celkovém vyznění inscenačního výsledku. Je pravda, že na letošním Krakonošově divadelním podzimu jsme jistě krůčky k lepšímu v této oblasti zaznamenali, ale jsou to opravdu jen krůčky. Tím samozřejmě neříkám, že se zde neobjevily výraznější režijní počiny, ale ty jsou zatím v menšině. Na tomto místě je nutné vyzdvihnout tolik potřebné vzdělávací akce, které jsou nedílnou součástí vysoké přehlídky, a v této souvislosti zejména Klub režisérů SČDO letos vedený režisérem Vladislavem Kracíkem a Jaromírem Kejzlarem, který by mohl stávající situaci posunout k lepšímu.

tulů rozličného zaměření, ale i kvality. Vedle výtečných klasických komedií Jak je důležité mít Filipa Oscara Wildea (zde pod názvem Víme, jak je důležité mít Filipa) a Naši furianti Ladislava Stroupežnického (zde ve svěbytné úpravě Vlastimila Pešky a pod názvem Naši vaši furianti) jsme viděli úsměvnou veselohru podle původní hry i pozdějšího filmo-

Na poli hereckém (byť je herectví velmi úzce spjato s režii) můžeme mluvit o četnějších nadprůměrných, výjimečně výborných výkonech.

Jubilejní padesátý Krakonošův divadelní podzim zahájilo Ořechovské divadlo Ořechov u Brna, které ve Vysokém takřka „zdomácnělo“ a u místního publika si vydobylo značné renomé. Soubor, respektive jeho dramaturg, režisér, scénograf a hudební skladatel smysluplně upravil Stroupežnického Naše furianty pro potřeby svých herců a zpěváků (svou úpravu nazval Naši vaši furianti) a nazkoušel s nimi velmi kreativní inscenaci, ženoucí se v dynamickém tempu od gagu k dalšímu gagu. Přidáme-li k tomu vynikající scénografii (doslova malý český rybníček, ve kterém si vyřizujeme účty) a typicky ořechovskou divadelní poetiku, není divu, že se hlediště (zvláště v první půli soutěžního představení) skvěle bavilo. Škoda, že ve druhé polovině inscenace se prudký vodopád gagů vyčerpává a svým způsobem opakuje a potlačuje dějová fakta i motivace postav, důležité pro převyprávění a dovyprávění samotného příběhu. Jakoby se původní autor Ladislav Stroupežnický stále více prosazoval, leč aktéři mu to moc na jevišti neumožňují. I když jsme se báječně bavili, inscenační koncept sliboval víc.

a souboru podařilo nalézt jen částečně a že soutěžní představení bylo v mnoha ohledech problematické. Herecky inscenaci kraluje Vladka Zborníková jako Hester, z dalších postav působí nejzajímavěji Duch Josefa Swana Jiřího Chadrabý či Kočičí žena Liběny Štěpánové. Nelze nezmínit věc zásadní – Hester Swanová je také nositelkou rodové kletby, která přechází z matky na dceru. Z tohoto důvodu musíme považovat nahrazení dcery synem (byť Kristián Valeš předvedl velmi zdařilý a sympatický výkon) za největší chybu v koncepci celé inscenace. V dobrém slova smyslu ambiciózní, respektu hodný a odvážný divadelní projekt zůstal tentokrát jevištně nenaplněn.

Veselohru Mistr ostrého meče napsal v roce 1940 k oslavám 600 let Pardubic Karel Rudolf Krpata, o čtyři roky později se dočkala filmového zpracování, které známe jako Počestné paní pardubické (scénář Karel Steklý, režie Martin Frič). V devadesátých letech minulého století původní předlohu i filmový scénář upravil režisér Gustav Skála a tento kompilát pod názvem Mistr ostrého meče se stal výchozím bodem inscenace DS Bratří Mrštíků Boleradice. A nutno říci, že volba to byla v zásadě správná, a to především proto, že souboru v čele s režisérkou Ivou Kahounovou se podařilo přehledně jevištně převyprávět základní uzlové body příběhu – byť je tento značně jednoduchý a z dnešního pohledu až naivní, je v silách současných boleradických divadelníků takovýto titul zvládnout. Je ovšem v takovémto případě důležité nejen, že se

Marina Carr, ceněná současná autorka, je dramatická spjatá s irskou krajinou, jež přiznává anticou či shakespearovskou inspiraci a má ambici psát hry na tragickém půdorysu a se silným, často ponurým příběhem, v jehož ohnisku obvykle stojí rodinné vztahy, velmi často pak mateřství jako takové. Tvorba režiséra Ladislava Valeše, jeho Rádobydivadla Klapý a Mariny Carr mají tolik styčných bodů, že jejich setkání bylo dříve či později pravděpodobně nevyhnutelné, přinejmenším v rovině dramaturgické. Drama drátenice Hester Swanové, která má být vyhnána ze „své“ Kočičí bažiny, protože bývalý milenec a otec jejího dítěte se hodlá oženit s mladší a movitější ženou, odhaluje dávnou vinu a vede k tragickému konci. Autorka se přitom netají inspirací v příběhu Médey, ve hře vedle sebe existují svět mrtvých a svět živých, řeší se téma mateřství, ale také sebeklam, zločin a trest atd. Jde o útvar mnohohrstevnatý a velmi komplikovaný, náročný (i pro renomované profesionály) na nalezení dramaturgiko-režijního konceptu, ale i odpovídajícího způsobu herectví. Je nutné říci, že výše zmíněné se režisérovi

příběh vypráví, ale také jakým způsobem se vypráví, zvláště v důsledném výběru hereckých výrazových prostředků. A zde vidíme značné rezervy. Není totiž patrný ústřední princip, podle kterého by použité

herecké prostředky vytvořily dohromady sladěný celek. Z tohoto pohledu nejvíce zaujaly výkony např. Zbyňka Hádera (Jiří Zelinger), Marie Sokolářové (hraběnka Terezie Eleonora) či Jany Glocové Jirkalové (Helena Lechnerová). Na straně druhé herecko-režijní pojetí některých postav působilo jako z jiného „soudku“ a vyvolávalo značné rozpaky. Je nutné zmínit také velmi zdařilé a funkční scénické řešení, které umožňovalo rychlé změny prostředí, a skvělé kostýmy (scéna a kostýmy Jana Kahounová), které asi nejvíce odkazovaly k jistému „retrostylu“ a jemné nadsázce, které by inscenaci jako celku velmi slušely.

Hra francouzského komediografa italského původu Marca Camolettiho *Létající snoubenky*, se kterou se představil DS Zdobničan Vamberk, je bulvární zápletkovou komedií. Základní zápletkou je polygamické jednání Bernarda, který si své milenky vybírá zásadně z leteckých společností. Tři letušky se tak v jeho pařížském bytě pravidelně střídají podle letových řádů. A nebyla by to komedie, kdyby bouře nad Atlantikem a zpoždění linek nezpůsobily katastrofu... *Létající snoubenky* jsou spíše konverzační než situační komedií a jsou postaveny na slovním humoru. Je však nutné, pokud má tento humor fungovat v plné síle, aby na sebe jednotlivé postavy reagovaly, aby slovní jednání vycházelo ze sdělení partnera a aby byl poskytnut divákovi dostatečný prostor k tomu, aby viděl a mohl si „užít“ proces řešení

jednotlivých situací. To se, bohužel, vamborským divadelníkům dařilo při jejich soutěžním představení jen zřídka. Jednou ze základních podmínek dobré komedie je správné typové obsazení. To se projevilo spíše u dámského obsazení než u pánského, kterému by prospělo, kdyby obě role hráli vrstevníci, jak je autorem předepsáno (nebo by měl být jejich věkový rozdíl zdůvodněn). Roli služky Berty si zahrála režisérka Alena Joachimsthalerová, která byla díky svému hereckému projevu a smyslu pro pointování herecky nejpřesnější a nejvíce se blížila požadavkům, které tato populární, i když z dnešního pohledu již trochu vyčpělá komedie vyžaduje.

DS Havlíček Zákupy přivezl letos do Vysokého nad Jizerou inscenaci *Víme, jak je důležité mít Filipa* v úpravě a režii Jiřího M. Šimka, jejíž základ tvoří nejklasičtější konverzační komedie *Jak je důležité mít Filipa* Oscara Wildea. Tato mistrně napsaná hra je plná aforismů, bonmotů, paradoxů a absurdit a z dialogů číší břitký humor, ironie, sarkasmus. Na jednoduchém příběhu, který sám o sobě nepostrádá parodické a absurdní motivy, se autor mistrně vysmívá morálce tehdejší viktoriánské společnosti. Ovšem nejen ji – jakoby od viktoriánské Anglie k dnešku uběhlo jen pár let... A jak s touto lehkou vážnou komedií pro vážné lidi naložil soubor ze Zákup? Tvůrci programově rezignovali na alespoň pokus se prostřednictvím této hry nějakým způsobem vyjádřit k dnešku. A navíc pomocí připsaných písniček, jejichž literární hodnota značně za Wildem pokulhává, nabídli divákům sladkobolný příběh spíše v oděvu vaudevillu než břitké konverzační komedie. Dialogy neperlily, herci v představení působili opatrně, až cudně, nedostávalo se patřičné energie a napětí. Pouze představitelky Gvendolíny a Cecílie občas naznačily, jak herecky přistupovat k nadsázce při konverzaci a přitom držet charakter

postavy. Samozřejmě, soubor má právo upravit si Wildeovu předlohu k obrazu svému, leč nenáročným vaudevillem nepřinesl žádnou novou divadelní kvalitu, která by tento krok ospravedlnila.

Současný anglický dramatik Peter Quilter je autor komedií s výraznou výchozí situací a prolínáním komediálních prvků s dramatickými. Pracuje velmi obratně s nedorozuměním a paradoxem, ale také se sentimentem, osvědčuje smysl pro anglický humor a jeho dialogy jsou duchaplné a brilantní, přiznané inspirované právě Oscarem Wildem. Alena Říhová, režisérka Dobřichovické divadelní společnosti Dobřichovice, si z jeho tvorby vybrala textovou předlohu *Je úchvatná*, která je inspirovaná životem a „dílem“ pěveckého fenoménu Ameriky čtyřicátých let minulého století Florence Foster Jenkinsovou. Režisérka text zkrátila na únosnou míru při zachování a srozumitelnosti původního příběhu, navíc pracuje s kontextem a uvádí příběh do širších souvislostí prostřednictvím promítaných fotografií či hudebních čísel. A hlavně – v kontextu letošní přehlídky jsme poprvé byli svědky komplexního jevištního tvaru s přesným dramaturgicko-režijním konceptem, domyšleným a pointovaným ve všech složkách (scénografie, hudební a světelný plán) a velmi dobře interpretačně odvedený, a to jak herecky, tak pěvecky. Quilternovu hru *Je úchvatná* nelze inscenovat bez představitelů čtyř hlavních rolí, kteří musí dis-

ponovat konverzačními schopnostmi a také schopností partnerské souhry, o řemeslné vybavenosti nemluvě. A Dobřichovičtí takové mezi sebou mají. Kraluje jim samozřejmě Eugenie Koblížková v roli Florence, která nejenže skvěle zpívá, ale dokáže zprostředkovat i Florencinu šťastnou povahu a její charisma. Výhrou inscenace je i Dušan Navařík jako Cosma McMoon, jenž nejen skvěle hraje na klavír, ale dokáže na jevišti bez zbytečných gest opravdu existovat. Těmto dvěma výborně sekundují Ondřej Nováček coby partner Florence a Kateřina Filla Věnečková jako kreativní kamarádka Dorothy. Přes drobné „vady na kráse“ (příliš jednostranné pojetí postavy služky Maríi či temporytmus kolem pohřbu psíka Puntí) mně nezbyvá, než citovat mou milou kolegyni Petru Richter Kohutovou: Úchvatná byla úchvatná.

Martin Drahovzal není ve Vysokém nad Jizerou neznámou osobností, se souborem Mršťa Pršťa zde zaznamenal již nejméně jeden úspěch. Tentokrát se postavil coby autor a režisér do čela Malé Divadelní Kompanie Kouřim, která uzavřela soutěžní část přehlídky inscenací *Zločin na Lipnici aneb Dracula* je zpět. Jde o autorskou variaci na upírské téma, jejímž cílem je parodovat jednak známý román *Dracula* irského spisovatele Brama Stokera a pak také tzv. béčkové hororové filmy (např. *Romero*), v nichž se vždy parta mladých lidí někam vydá s cílem něco zažít a potká je tragický konec. Celkové parodické uchopení látky podtrhuje i fakt, že režie pracuje s klišé, a to jak filmovými, tak divadelními, a reálné či realistické situace střídají ty, ve kterých se hororový film natáčí a postupně do obou těchto světů zasahují i „praví“ upíři. Je škoda, že zejména v první polovině inscenace nedostáváme do hlediště dostatečně zřejmý inscenační klíč a že zmíněné světy nejsou herecky důsledněji akcentovány. Příběh tak působí zbytečně komplikovaně a zdlouhavě. Ve druhé polovině již inscenace funguje přehledněji a tím i mnohem působivěji, a to ve všech složkách. Z hereckého kolektivu nejvíce zaujali Tereza Benešová jako Terka, kterou v řádu žánru zachraňují songy Daniela Hůlky ze známého muzikálu, a také Tomáš Musil v roli Tom / Jonathan.

zřejmě zapomenout ani na tolik potřebné a užitečné vzdělávací semináře. Vedle již zmíněného Klubu režisérů SČDO to byl již 8. ročník Semináře KDP - tzv. „půdičkářů“, letos přejmenovaných na „puntičkáře“, pod vedením Rudolfa Felzmanna a krátce i Martina Haka a KDP mladým s lektory Hanou Marvanovou a Petrem Theodorem Pidrmanem. Podle mého názoru by bylo velmi přínosné a užitečné (i pro budoucnost celé přehlídky), pokud by seminář KDP mladým mohl probíhat celý týden a mohli se ho účastnit nejen semilští gymnazisté.

Jubilejní padesátý ročník Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou končí. Za dobu své existence jednoznačně tento festival prokázal svou smysluplnost, stejně jako prokázalo svou smysluplnost samotné divadlo nebo, chcete-li, divadelní umění. Často přemýšlím, proč si lidé před několika tisíci lety vlastně divadlo vymysleli, a docházím vždy ke stejnému závěru, že je to proto, že lidé ke své existenci prostě potřebují sdílet společný zážitek a to jim žádné jiné umění zprostředkovat neumí. Mnozí předpovídali v souvislosti s vynálezem filmu, televize a dalšími a dalšími médii, včetně těch elektronických, konec divadla, že už divadlo nebude mít co říct. A ejhle! Divadlo existuje a jsem přesvědčen, že existovat bude i nadále. Pokud budou ti na jevišti a ti v hledišti prožívat hluboký společný divadelní zážitek, budou se znovu a znovu lidé do divadel vracet. Přeji upřímně Krakonošovu divadelnímu podzimu, aby oněch hlubokých divadelních zážitků zažíval i v budoucnu co nejvíce, neboť jak říká význačný evropský divadelník: Opona, která se zvedá, přináší naději. Opona, která padá, přináší jen otazníky.

Milan Schejbal

Dámy a pánové,

dovolte mi, abych volně navázal na zprávu předsedy poroty. Rád bych připomněl doprovodný program přehlídky. Volné chvíle jste si mohli zpříjemnit prohlížením výstav instalovaných jednak tady v divadle Krakonoš – výstavy nového hlavního partnera přehlídky EMBY Paseky nad Jizerou a Co se nám letos podařilo, jednak na městském úřadě, kde jste se mohli seznámit s loňskými čerstvými držiteli Zlatého odznaku J. K. Tyla, nebo si prohlédnout kroniky oceněných. V muzeu pak to byla rozsáhlá výstava k padesáti letům přehlídky.

Každodenní vítání na městském úřadu zpestrovalo pěvecké vystoupení Karolíny Patočkové a Kláry Strnádkové. Před divadlem Krakonoš pak vítala dechová hudba Táboranka pod taktovkou Jiřího Jíny a oko návštěvníků přitahovaly mažoretky, jež přijížděly do Vysokého z Rokytnice nad Jizerou a jejího okolí. Nově také účastníky vítala Krakonošova chasa s doprovodem harmoniky a basy. Kromě vítání jsme se každý

den také loučili a věnovali vždy jednu keronošskou poudačku v interpretaci Martina Hnyka, či po představení se setkávali se souborem na společenském večeru v Bowling baru. Během přehlídky vyšlo deset zpravodajů Větrník. Snažili jsme se v nich mapovat denní dění v divadle i jeho nejbližším okolí včetně recenzí od členů odborné poroty na odehrané představení společně s názorem Půdičkářů a mladých milovníků divadla.

A nyní mi dovolte, abych poděkoval všem, kteří se na zdárném průběhu přehlídky podíleli. Ministerstvu kultury, Libereckému kraji, městu Vysoké nad Jizerou, partnerům a sponzorům, především hlavnímu partnerovi, firmě EMBA Paseky nad Jizerou,

odborné a laskavé porotě pod vedením Milana Schejbala ve složení Jaroslav Kodeš, Lenka Lázněvská, Petra Richter Kohutová, a Petr Kolínský, lektorům odborných kurzů – půdičkářům Rudovi Felzmannovi a Martinu Hakovi, kurzu KDP mladým Haně Ma-

rvanové a Petru Theodoru Pidrmanovi a Vladislavu Kracíkovi, lektoru Klubu režisérů SČDO, vedoucím kurzů Jaromíru Kejzlarovi, Haně Dohnalové a Janu Hejralovi. Děkuji i kolegům v redakci deníku Větrník, Janě Fričové, Elišce Bochové, Aleši Hejralovi a fotografu Ivu Mičkalovi. Poděkování patří hasičům za bdění nad naší bezpečností, všem ubytovatelům a Bowling baru, tělovýchovné jednotě i integrované střední škole.

Zvláště děkuji pak především pořadatelům – Občanskému sdružení Větrov a Divadelnímu spolku Krakonoš s ochotnými tech-

niky, a všem, kteří přiložili ruku k dílu, starali se o naše žaludky, uklízeli celou budovu několikrát denně. Všem, bez jejichž práce by přehlídka nebyla přehlídkou. A zvláštní poděkování zaslouží naši věrní diváci.

Josef Hejral, předseda SČDO

Noví držitelé Zlatého Tyla

Česká obec sokolovská, Divadelní centrum Podbeskydí, Občanské sdružení divadelních ochotníků, Orel Česká republika, Svaz českých divadelních ochotníků, Skupina amatérských loutkářů SČDO a Volné sdružení východočeských divadelníků udělují Zlatý odznak J. K. Tyla

Janu Vaverkovi
za dlouholetou záslužnou činnost
v amatérském divadle

Tomáši Hradilovi
za dlouholetou záslužnou činnost
v amatérském divadle

Zlatí Tylové 2019

TOMÁŠ HRADIL,

narozený 26. 11. 1959, DS Velká Bystřice, za dlouholetou záslužnou činnost v amatérském divadle

Tomáš je režisér, dramaturg, příležitostný herec a učitel věcí divadelních a divadlem v podstatě žije. Někdy to vypadá, že až teprve ve volném čase chodí do práce. Je hlavou i duší svého spolku a několikrát už dokázal zabránit zániku amatérského divadla ve Velké Bystřici. Tom je vždy ochoten poradit či pomoci s divadlem komukoli bez ohledu na příslušnost k souboru.

Každoročně odvádí obrovský kus práce při zajišťování a organizaci celostátního Pohárku SČDO, soutěže monologů a dialogů. Zlatého Tyla si zaslouží za dlouholetou, možná by se už dalo říct celoživotní práci pro divadlo. A toto dnešní ocenění je zároveň hezkým, trochu dřívějším dárkem k jeho letošním kulatinám, které oslaví zhruba za měsíc.

JAN VAVERKA ml.,

narozený 11. 4. 1972, DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou, za dlouholetou záslužnou činnost v amatérském divadle

Do divadla chodil Jan od mala nejen s dědečkem muzikantem, ale především se svým otcem divadel-

ním technikem. V divadelní technice se malý Honzík pohyboval už od školních let a působí v ní dodnes, ať už jako osvětlovač, nebo zvukař. Nyní je šéfem jevištní techniky DS Krakonoš a od roku 2000 je šéfem technické sekce přípravného výboru KDP. Ve spolku sjednává vystoupení všech představení, pronájmy divadla, besedy, výpůjčky technického zařízení a podobně. Velkou měrou se podílel na získání velkých grantů a dotací na generální opravu divadelní budovy v letech 2005-2008.

Na jevišti začínal Jan jako člen tanečního souboru. Kolem roku 1995 se začal objevovat i jako herec. Jeho kvality se potvrdily zejména v posledních dvou inscenacích: Bedřich Smetana: The greatest hits a Republiku za koně a fotbal. Z dřívějších rolí připomeňme např. Bramborový den, Nepijte vodu, Kdes to byl(a) v noci, Charleyova teta, Sluha dvou pánů, Noc na Karlštejně, Dvojitá hra, Naši furianti, Cesta kolem světa, Tři mušketyři, Mamzelle Nitouche, Malované na skle. Je také dlouholetým skvělým vodičem i mluvičem marionet domácí loutkové scény.

Jan Vaverka ml. je skromný, pracovitý, spolehlivý člověk, který přes třicet let věnuje svůj volný čas práci pro ochotnické divadlo a je skvělý kamarád, vždy připravený pomoci. Svůj tým techniků vede tak, aby vždy naplnili heslo: „Zázraky na počkání, nemožné ihned.“

**Na návrh odborné poroty L. národní přehlídky
venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou
Krakonošův divadelní podzim 2019
pořadatel udělil tato čestná uznání:**

Jiřímu Skovajsovi za roli Jakuba Buška, prvního radního, ve hře Ladislava Stroupežnického Naši vaši furianti	
Petru Sekaninovi za roli Valentina Bláhy, vysloužilého vojáka, ve hře Ladislava Stroupežnického Naši vaši furianti	
Jiřímu Chadrabovi za roli Ducha Josefa Swana ve hře Mariny Carr U Kočičí bažiny	
Iloně Pelikánové za roli Roziny, manželky mistra ostrého meče, ve hře Karla Rudolfa Krpaty a Karla Steklého Počestné paní aneb Mistr ostrého meče	
Aleně Joachimsthalerové za roli Berty ve hře Marca Camolettiho Létající snoubenky	
Kateřině Filla Věnečkové za roli Dorothy ve hře Petera Quiltera Je úchvatná	
Ondřeji Nováčkovi za roli St. Clair Byfielda ve hře Petera Quiltera Je úchvatná	
Tomáši Musilovi za roli Toma / Jonathana ve hře Martina Drahovzala, Brama Stokera Zločin na Lipnici aneb Dracula je zpět	

Ceny do soutěže věnovali:

Bolija Vysoké

Dušan Zakopal

Jiří a Jakub Pošepní

Jizerská oblast SČDO

Lenka Richterová

město Vysoké nad Jizerou

Norma Houdková

Občanské sdružení Větrov

Přípravný výbor KDP

SČDO

Veronika Šindelářová

Vladimír Altán Mátl

Vobskočák

**Na návrh odborné poroty L. národní přehlídky
venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou
Krakonošův divadelní podzim 2019
pořadatel udělil**

Ceny:

Ořechovskému divadlu Ořechov u Brna za komplexní herectví
ve hře Ladislava Stroupežnického **Naši vaši furianti**
Vladimíře Zborníkové za roli Hester Swanové
ve hře Mariny Carr **U Kočičí bažiny**
Ladislavu Valešovi za dramaturgický výběr
hry Mariny Carr **U Kočičí bažiny**
Janě Kahounové za scénu a kostýmy
ke hře Karla Rudolfa Krpaty a Karla Steklého **Počestné paní aneb Mistr ostrého meče**
Janě Jirgalové za roli Heleny Lechnerové, baronesy z Altenbergu,
ve hře Karla Rudolfa Krpaty a Karla Steklého **Počestné paní aneb Mistr ostrého meče**
Zbyňku Háderovi za roli Jiřího Zelinger, mistra ostrého meče,
ve hře Karla Rudolfa Krpaty a Karla Steklého **Počestné paní aneb Mistr ostrého meče**
Marii Sokolářové za roli Terezie Eleonory, hraběnky Ughartové,
ve hře Karla Rudolfa Krpaty a Karla Steklého **Počestné paní aneb Mistr ostrého meče**
Janu Korábovi za roli Martina Ignáce Kutnohorského, purkmistra města,
ve hře Karla Rudolfa Krpaty a Karla Steklého **Počestné paní aneb Mistr ostrého meče**
Lence Mejstříkové za kostýmy
ke hře Petera Quiltera **Je úchvatná**
Eugenii Koblížkové za roli Florence Foster Jenkinsové
ve hře Petera Quiltera **Je úchvatná**
Dušanu Navaříkovi za roli Cosmy McMoona
ve hře Petera Quiltera **Je úchvatná**
Aleně Říhové za režii a scénu
hry Petera Quiltera **Je úchvatná**
Tereze Benešové za roli Terky / Upíra
ve hře Martina Drahovzala, Brama Stokera **Zločin na Lipnici aneb Dracula je zpět**
Dobřichovické divadelní společnosti Dobřichovice za inscenaci
hry Petera Quiltera **Je úchvatná**

a

Cenu Dušana Zakopala:

Aleně Říhové

**Na návrh odborné poroty L. národní přehlídky
venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou
Krakonošův divadelní podzim 2019
do programu Jiráskova Hronova 2020**

doporučení nebylo uděleno

**pořadatel nominuje do programu Jiráskova Hronova 2020
inscenaci hry **Je úchvatná**
v provedení
Dobřichovické divadelní společnosti Dobřichovice**

